

Sobota 33. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 33.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Boh nás
vo večnom živote prekvapí
svojou láskou a
milosrdenstvom; Pán s nami
uzavrel zmluvu; budúci život
osvetľuje náš pozemský život.

23.11.2024

VERÍME A DÚFAME vo „vzkriesenie
mŕtvych a život budúceho sveta“: tak
hovorí symboly viery, ktoré sú
kompéndiom kresťanského učenia.

Zajtra budeme sláviť slávnosť Krista Kráľa a v predvečer tohto veľkého dňa nás Cirkev pozýva uvažovať o vzkriesení tela. Táto pravda viery bola od začiatku súčasťou základného obsahu posolstva, ktoré nám odovzdávali apoštoli.

Medzi Židmi panovali rozpory v otázke možného večného života. Jedna skupina, saduceji, neverila vo vzkriesenie tela a tvrdila, „že duša zomiera spolu s telom“[1]. Na druhej strane iná skupina, farizeji, ho prijímala, pretože bolo uvedené v niektorých textoch Písma (porov. Dn 12, 2-3) a v ústnej tradícii (porov. Sk 23, 8). Preto sa pri istej príležitosti niektorí saduceji s nie veľmi čestnými úmyslami pýtajú Ježiša na túto tému, aby zosmiešnili vieru vo vzkriesenie. Vychádzajú z vymysleného a zamotaného prípadu: istá žena mala sedem manželov, všetko bratov z tej istej rodiny, ktorí jeden po druhom zomreli bez toho,

aby zanechali potomkov. Pýtajú sa Ježiša: „Nuž ktorému z nich bude žena manželkou pri vzkriesení?“ (Lk 20, 33).

Ježiš im trpezlivo odpovedá – a zároveň nás poučuje –, že život po smrti sa nebude riadiť rovnakým modelom ako život na zemi. Večný život je „iný“ život. Zmŕtvychvstalí – povedal Ježiš – budú „ako anjeli“ (Lk 20, 36), budú žiť v inom stave, o ktorom nemáme skúsenosť a nemôžeme ho ani tušiť. „V Ježišovi nám Boh dáva večný život, dáva ho každému a vďaka nemu má každý nádej na ešte autentickejší život, než je tento. Život, ktorý nám Boh pripravuje, nie je obyčajným skrášlením tohto súčasného života: prevyšuje našu predstavivosť, pretože Boh nás neustále prekvapuje svojou láskou a milosrdenstvom“[2].

VO SVOJEJ ODPOVEDI saducejom, jednoduchej a zároveň plnej originality, Ježiš poukazuje na to, že Boh „nie je bohom mŕtvych, ale živých, lebo pre neho všetci žijú“ (Lk 20, 38). Ježiš pripomína Mojžišovu príhodu pred horiacim kríkom, v ktorej sa Boh zjavuje ako „Boh Abrahámov, Izákov a Jakubov“ (Lk 20, 37). „Ten, ktorý hovoril Mojžišovi z kríka a vyhlásil sa za Boha otcov, je Bohom živých“[3].

Boh chcel zanechať svoje meno spojené s tými, s ktorými uzavrel zmluvu, ktorá je silnejšia ako smrť. „Pán sa neraduje tak veľmi, keď ho nazývajú Bohom neba a zeme, ako keď ho nazývajú Bohom Abraháma, Izáka a Jakuba“[4], hovorí svätý Ján Zlatoústý. A túto zmluvu spečatil aj s nami, takže môžeme s úplnou istotou povedať: On je náš Boh! Náš Pán nesie naše meno spojené s jeho: Ja som Boží a Boh je môj: „Neviem, ako to pociťuješ ty..., ale ja cítim potrebu

zdôveriť sa ti so svojím vnútorným pohnutím, potom, ako som si prečítal slová proroka Izaiáša: *Ego vocavi te nomine tuo, meus es tu!* — Po mene som ťa zavolať, priviedol som ťa do svojej Cirkvi, si môj! Kto to kedy videl, aby mi Boh hovoril, že som jeho!? Človek sa môže od lásky aj zbláznit!“[5].

Boh nás miluje ako svojich a uzavrel s nami zmluvu. On je živý Boh, ktorý nám chce dať život vo svojom Synovi. Ježiš Kristus žije, On sám je zmluva, On je život a vzkriesenie, pretože svojou ukrižovanou láskou premohol smrť a moc temnoty. V Ježišovom živote, v skúsenosti jeho vernej lásky k nám môžeme zakúsiť niečo zo vzkrieseného života.

.....

V STAROM ZÁKONE sa Boh často nazýva „živý Boh“. Napríklad v

jednom žalmе sa píše: „Moja duša túži po Bohu, po Bohu živom; kedy uvidím Božiu tvár?“ (Ž 42, 3). Aj prorok Jeremiáš ho nazýva „pravým Bohom“, „živým Bohom a večným kráľom“ (Jer 10, 10). V Novom zákone zasa nachádzame Petrovo vyznanie viery: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16, 16). Tu nie je miesto pre pochybnosti: v Bohu je len život a On chce pre nás to isté.

Saduceji si však mysleli, že život človeka vedie definitívne k smrti. Toto podozrenie mali aj mnohí myslitelia v priebehu dejín. Ježiš Kristus však tento názor úplne prevrátil naruby. Na rozdiel od toho, čo tvrdili saduceji, sme sa v skutočnosti narodili, aby sme nikdy nezomreli, sme predurčení na večné šťastie. Dokonca sa ani nedá povedať, že tento život osvetľuje život, ktorý príde po smrti, ale že „je to večnosť – ten Život –, ktorý osvetľuje a dáva

nádej pozemskému životu každého z nás“[6].

Naša cesta, ktorá určite zahrňa chvíle radosti i smútku, je púťou k večnosti. Tam nás čaká Boh. V tomto pozemskom živote kráčame k plnosti života. Ak by sme sa pozerali len ľudskými očami, mohli by sme si myslieť, že ľudská cesta sa začína životom a končí smrťou. Ak sa však pokúsime pozerať Božími očami, zistíme, že je to presne naopak: kráčame smerom k plnému životu, je to večný život, ktorý osvetľuje našu každodennú cestu. „Smrť je za nami, za naším chrbtom, nie pred nami. Pred nami je Boh živých, Boh zmluvy, Boh, ktorý nesie moje meno“[7]. Mária, ktorá tajomným spôsobom porodila Boha života, nám môže pomôcť uprieť zrak na ten život, ktorý sa nikdy nekončí a ktorý sa už začal v našich srdciach.

[1] Origenes, komentár k tejto pasáži v *Catena aurea*.

[2] František, *Anjel Pána*, 10-XI-2013.

[3] Svätý Irenej Lyonský, Lib. 4, 5,2-5,4.

[4] Svätý Ján Zlatoústý, komentár k tejto pasáži v *Catena aurea*.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 12.

[6] František, *Anjel Pána*, 10-XI-2013.

[7] *Ibid.*

.....